DAPHNE DU MAURIER

PĂSĂRILE

**

385

COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE

385

DAPHNÉ DU MAURIER

ANGLIA

PĂSĂRILE

KARINTHY FRIGYES

UNGARIA

MOARTEA HIPNOTICĂ

DANIEL COCORU

GRANULE DE ÎNTUNERIC

MANUSCRIS GĂSIT ÎN DEPOZITUL WOW

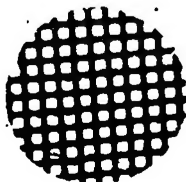
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: DUDA VOIVOZEANU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL PRIMEI PĂRȚI

O dată cu schimbarea vîntului, care aduce brusc o iarnă uscată și geroasă, pe țărmul britanic al Atlanticului se înregistrează un fenomen cu totul neobișnuit. Mînate ca de-o forță stranie, păsări de toate speciile se adună în stoluri imense, declarînd parcă război oamenilor. Pescăruși, vrăbii, pițigoi, păsări de pradă sparg geamuri căutînd să pătrundă cu orice preț în locuințe, îi atacă pe oameni și pe copii, pornesc în formații redutabile la asaltul marilor orașe din interiorul țării.

Atent de la început la comportamentul straniu al păsărilor, și atacat chiar din prima noapte, Nat Hocken, eroul povestirii, își ia imediat toate măsurile de apărare. A doua zi, după ce se duce la stația de autobuz să-și aștepte fetița care se întorcea de la școală, o trimite acasă cu mașina lui Harry Trigg, proprietarul fermei la care lucra. Acesta, deși avertizat de comunicatele de la radio, își bate joc de cuvintele lui Nat, care-l sfătuiește să se baricadeze. La întoarcerea spre casă, Nat abia scapă în pragul ușii de urmărirea feroce a pescărușilor, culminată de atacul unei imense păsări de pradă, care-și ratează victima în ultima clipă.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVI
1 decembrie 1970

DAPHNÉ DU MAURIER

ANGLIA

PĂSĂRILE

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Soția îi pansă rănile. Nu erau adînci. Mîinile și încheieturile lor suferiseră cel mai mult. Dacă n-ar fi purtat șapcă, i-ar fi atins capul. In ce privește „nebunul"... „nebunul" i-ar fi zdrobit craniul.

Copiii începură, firește, să plîngă. Văzuseră sînge pe mîinile tatălui lor.

— Acum s-a sfîrșit, le spuse el. Nu sînt rănit. Doar niște zgîrieturi. Joacă-te cu Johnny, Jill! Mama o să-mi spele sîngele.

Inchise pe jumătate ușa spălătoriei, ca ei să nu mai poată vedea nimic. Nevastă-sa era pămîntie. Lăsă să curgă apă în chiuvetă.

— Le-am văzut acolo sus, spuse ea încet. Au început să se adune tocmai în clipa în care s-a întors Jill cu domnul Trigg. Am închis repede ușa și ea s-a înțepenit. De-aia n-am putut s-o deschid îndată ce ai venit.

— Slavă Domnului că m-au așteptat pe mine spuse el. Jill ar fi căzut imediat. Ar fi fost de ajuns o pasăre.

Pentru a nu-i neliniști pe copii, continuară să vorbească în șoaptă, în timp ce ea îi pansa mîinile și ceafa.

— Zboară spre interior, spuse el. Sînt mii. Corbi, ciori, păsări mari. Le-am văzut în stația de autobuz. Se îndreptau spre orașe.

— Dar ce pot să facă, Nat?

— Vor ataca. Or să se năpustească asupra oamenilor pe străzi. Pe urmă or să încerce să pătrundă în case, pe ferestre, pe hornuri.

— Autoritățile ar trebui să facă ceva. De ce nu cheamă armata, mitraliorii, știu și eu?

— Nu e timp. Nimeni nu e pregătit. O să vedem ce o să spună în buletinul de la șase.

Nat intră în bucătărie cu nevastă-sa. Johnny se juca liniștit pe jos, dar Jill dădea semne de neliniște.

— Aud păsările, zise ea. Ascultă, tăticule.

Nat ciuli urechea. Sunete înăbușite veneau dinspre ferestre și uși : fîșîitul aripilor pe obloane, lunecînd, zgîriind, căutînd o intrare, zgomotul a zeci de corpuri micuțe și vii, grăbite, lipite pe marginile ferestrelor. Din cînd în cînd se auzea un pocnet surd : căderea unei păsări. „Or să se omoare în felul ăsta multe — se gîndi el —, dar nu destule. Niciodată destule."

— Da, aud, spuse el cu glas tare. Dar am pus scînduri la ferestre, Jill. Păsările nu vor putea să intre.

Se duse să controleze ferestrele. Își făcuse bine treaba. Fiecare deschizătură era astupată. Vru să-și dubleze măsurile de precauție. Luă scoabe, bucăți de metal și de lemn și le fixă pe laturile scîndurilor ca să le întărească. Loviturile sale de ciocan atenuau puțin zgomotul făcut de păsări, hîrșîiala, ciocănitul și, mai amenințător, zăngănitul geamului spart, pe care el nu voia ca nevastă-sa și copiii să-l audă.

— Deschide radioul, spuse el. Să ascultăm puțin la radio.

El, de asemenea, va înăbuși zgomotele de afară. Urcă să întărească ferestrele din dormitoare. Auzi păsările pe acoperiș, un rîcîit de labe, ceva ca o alunecare.

Hotărî să doarmă in bucătărie cu ai lui, să țină focul aprins și să întindă saltelele pe jos. Îi era frică de căminele din odăi. Scîndurile pe care le fixase la gura lor puteau ceda. În bucătărie, grație focului, vor fi la adăpost. Trebuia să înfățișeze lucrurile ca o glumă, să le spună copiilor că se joacă de-a excursia. În cel mai rău caz, chiar dacă păsările ar forța accesul în căminele din dormitoare, le vor trebui ceasuri întregi, poate zile înainte de a izbuti să spargă ușile. Păsările vor fi întemnițate în odăi. Ele nu vor putea face rău. Împinse unele într-altele, se vor înăbuși și vor muri.

Începu să coboare saltelele. Cînd îl văzu, nevastă-sa deschise ochii mari de spaimă. Credea că păsările invadaseră etajul.

— Ascultați, făcu el vesel. În noaptea asta o să dormim cu toții în bucătărie. E mai plăcut lîngă foc. Și-apoi, în felul ăsta, n-o să fim sîcîiți de proastele astea de păsări, care ciocăne în geam.

Se lăsă ajutat de copii ca să urnească mobila, pe urmă el și cu nevastă-sa împinseră bufetul în dreptul ferestrelor. Era rezistent și reprezenta o măsură de prevedere în plus. Acum se puteau întinde saltelele, una lîngă alta, lîngă peretele ocupat pînă atunci de bufet.

„Așa sîntem aproape în siguranță — se gîndi el —, totul e închis ca un adăpost împotriva avioanelor. O să putem rezista. Numai mîncarea mă neliniștește. Mîncarea și focul. Avem rezerve pentru două sau trei zile, nu mai mult. Pe urmă..."

Era inutil să prevadă pentru mai multă vreme. De altfel, radioul va difuza directive. Oamenilor li se va spune ce trebuie să facă. În acest moment își dădu seama, cu toate preocupările sale, că la radio se difuza muzică de dans. Era, pesemne, „Ora copiilor". Se uită la scală. Da, era într-adevăr postul național. Discuri cu muzică de dans. Înțelegea de ce. Programul obișnuit fusese abandonat. Aceasta se întîmpla în împrejurări excepționale : în cursul alegerilor, bunăoară. Se strădui să-și amintească dacă se întîmpla la fel și în timpul războiului, cînd aveau loc mari raiduri deasupra Londrei.

„O ducem mai bine noi aici, în bucătăria noastră, cu ferestrele și ușile baricadate, decît cei din orașe — se gîndi el. Ce fericire că nu locuim în oraș".

La ora 6, concertul de discuri se întrerupse. Ceasul vorbitor dădu ora exactă. Cu atît mai rău dacă aceasta o să-i sperie pe copii, trebuia să asculte știrile. După cele patru bătăi se făcu tăcere. Pe urmă crainicul luă cuvîntul. Glasul lui era solemn, grav. Avea cu totul alt timbru decît la prînz.

„Aici e Londra — spuse el. Azi după-amiază, la ora 4, a fost proclamată starea de asediu. Sînt luate măsuri pentru protejarea vieții și a avutului populației, dar principalul este ca fiecare să-și dea seama că efectele nu se vor putea face simțite imediat, dat fiind caracterul neprevăzut și fără precedent al evenimentelor cărora trebuie să le ținem piept. Fiecare locuitor e dator să-și ia el însuși măsurile care se impun în locuința sa ; în casele de raport, locuitorii se vor uni pentru a împiedica prin toate mijloacele năvala flagelului. Nimeni nu trebuie să iasă sub nici un motiv la noapte din casă, să staționeze pe străzi, pe șosele sau în alte locuri descoperite. Păsările, în număr considerabil, atacă pe toți pietonii și au și dat asalt clădirilor, dar acestea trebuie să devină impenetrabile. Populația este rugată să-și păstreze calmul, să nu cadă pradă panicii. Avînd în vedere caracterul excepțional al evenimentelor, nici

un post nu va transmite alte emisiuni radiofonice pînă mîine dimineață la ora 7."

Pe urmă se intonă imnul național. Apoi nu se mai auzi nimic. Nat închise radioul. Se uită la nevastă-sa. Aceasta, la el.

— Ce vrea să zică asta? întrebă Jill. Ce-au spus la știri?

— Nu va mai fi alt program astă-seară, răspunse Nat. Cei de la BBC fac o întrerupere.

— Asta din pricina păsărilor? întrebă Jill. Au produs oare vreo pană?

— Nu, spuse Nat, dar toată lumea e foarte ocupată și apoi, firește, trebuie izgonite aceste păsări, care pricinuiesc atîta deranj în orașe. Nu-i nimic, putem sta și fără radio o seară.

— Păcat că n-avem picup, făcu Jill. Ar fi fost mai bine decît nimic.

Era întoarsă spre bufetul rezemat de ferestre. Degeaba se făcu că nu observă nimic; erau cu toții conștienți de rîcîitul, de ciocănitul și nesfîrșitele fîlfîiri de aripi.

— Ce-ar fi dacă am cina mai devreme, propuse Nat, și-am ruga-o pe mama să ne pregătească ceva bun? Pîine prăjită cu brînză, bunăoară? Cred că tuturora ne place asta.

Îi făcu cu ochiul soției sale. Voia să alunge expresia de spaimă din privirea lui Jill.

Nat dădu o mînă de ajutor la pregătitul cinei, fredonînd, punînd masa cu cel mai mare zgomot cu putință și i se păru că rîcîiturile și izbiturile erau mai puțin puternice decît la început. Se urcă o clipă în odăile de sus pentru a asculta, dar nu mai auzi zgomot pe acoperiș.

„Judecă totuși — se gîndi el —; își dau seama că nu va fi ușor pentru ele să intre aici. Vor încerca aiurea... N-au să-și piardă timpul cu noi."

Cina decurse fără incidente, pe urmă, în timp ce curățau masa, auziră un nou zgomot, un huruit cunoscut, pe care toți îl știau și-l înțelegeau.

Nevastă-sa se uită la el, și obrazul i se lumină.

— Avioane, spuse ea, trimit avioane împotriva păsărilor. De multă vreme trebuiau s-o facă. Le vor veni de hac cu asta. Ia ascultă! S-ar zice că-i un tun. N-auzi tunul?

Ai fi zis că bubuitul venea dinspre mare. Nat nu era foarte sigur. Tunurile de mare calibru ale marinei ar putea, poate, acționa împotriva păsărilor de pe mare, dar pescărușii se aflau

acum în interiorul țării. Tunurile nu puteau bombarda coasta din pricina populației.

— Ce ușurare să auzi avioanele, nu? zise nevastă-sa.

Iar Jill, contaminată de entuziasmul ei, începu să țopăie cu Johnny, cîntînd: „Avioanele vor ucide păsările... Avioanele le vor veni de hac!"

Deodată auzi un soi de explozie, la o distanță cam de trei kilometri, urmată de a doua, pe urmă de încă una. Huruitul se domoli, pieri înspre mare.

— Ce-a fost? întrebă femeia. Să fi aruncat bombe asupra păsărilor?

— Nu știu, răspunse Nat. Dar nu cred.

Nu voia să-i spună că explozia pe care o auziseră era prăbușirea unui avion. Autoritățile au încercat să trimită avioane de recunoaștere, dar ele ar fi putut să știe că tentativa era egală cu o sinucidere, se gîndi el. Ce puteau face altceva avioanele împotriva păsărilor, care se năpusteau în neștire asupra elicei și fuselajului, decît să fie doborîte la pămînt împreună cu asediatorii? Și această experiență, care se repeta în toată țara! Cu ce preț! Trebuie că cineva sus pus își pierduse capul.

— Unde s-au dus avioanele, tăticule? întrebă Jill.

— S-au întors la bază, răspunse el. Hai, vino, e ora de făcut nani.

In timp ce nevastă-sa îi dezbrăca pe copii în fața focului, vîra marginile plăpumilor pe sub saltea în paturile improvizate și era ocupată cu zeci de treburi mărunte, el făcu o nouă inspecție în casă pentru a se asigura că toate baricadele erau rezistente. Nu se mai auzea huruitul avioanelor, iar tunurile de coastă își încetaseră focul.

„Vieți și eforturi irosite degeaba — își spuse Nat. In nici un caz n-ar fi putut stîrpi destule. Asta costă prea mult. Mai sînt și gazele. Poate că vor încerca să le gazeze. Evident, mai întîi au să ne prevină. De un lucru sînt sigur: că mințile cele mai luminate din țară nu vor șoma în seara asta."

Acest gînd îl îmbărbătă. Își închipui pe savanți, pe naturaliști, pe tehnicieni adunați în consiliu; chiar în momentul de față, ei studiază chestiunea. Nu era o problemă pe care s-o poată rezolva guvernul și nici șefii de stat-major; aceștia se vor mulțumi doar să execute ordinele savanților.

„Le va trebui îndrăzneală — își spuse el. Acolo unde situația este cea mai gravă, vor fi nevoiți să mai riște vieți omenești dacă folosesc gazele. Afară de asta, vor fi contaminate

vitele, pămîntul, toate. Mai cu seamă să nu se stîrnească panică. Asta ar fi cel mai rău. Oamenii care se smintesc își pierd capul. BBC a avut dreptate să ne prevină."

Sus, în dormitoare, era liniște. Nu se mai auzeau rîcîituri și ciocănituri la ferestre. Suspendare a ostilităților. Inamicul își regrupa forțele, cum spuneau comunicatele din timpul războiului. Totuși vîntul nu încetase. Îl auzea urlînd în hornuri și marea se spărgea pe plajă. Pe urmă se gîndi la mare. În curînd va veni reflexul. Poate că acestui fapt i se datora suspendarea ostilităților. Pesemne că păsările ascultau de o lege impusă de vîntul de est și de flux.

Se uită la ceas. Aproape ora 8. Fluxul fusese la apogeu cu o oră mai devreme. Asta explica armistițiul : păsările atacau odată cu venirea fluxului. Poate că în interiorul țării lucrurile nu se petreceau astfel, dar se pare că pe această coastă fluxul își avea rolul său. Calculă timpul limită. Aveau șase ceasuri de răgaz înaintea unui nou atac. Cînd va începe fluxul, către ora 1,20 noaptea, păsările vor reveni.

Erau două lucruri pe care le putea face. Primul era să se culce împreună cu copiii și nevastă-sa și să se bucure cît mai mult de odihnă pînă la ora 1. Celălalt — să iasă afară, să se ducă să vadă ce se întîmplă la fermă și, în caz că telefonul lor mai funcționa, să ceară vești de la centrală.

O chemă încetișor pe nevastă-sa, care tocmai îi culcase pe copii. Ea veni după el pe scară, și Nat îi vorbi la ureche.

— N-o să te duci, îi răspunse ea pe loc. Nu poți să pleci și să mă lași singură cu copiii. N-aș putea să îndur.

Emoția o făcea să vorbească cu glasul ridicat. Nat o sili să tacă, o calmă.

— Bine, zise el, bine. Voi aștepta pînă dimineață. În afară de asta, la ora 7 o să auzim știrile. Mîine dimineață însă, cînd va începe refluxul, o să încerc să mă duc la fermă și poate că vor putea să ne dea niște pîine, cartofi și lapte.

Spiritul lui începea din nou să lucreze și să facă planuri de luptă împotriva dușmanului. Cu siguranță că nu putuseră să mulgă vacile astă-seară ; pesemne că ele așteptau la barieră, în curte, în vreme ce oamenii stăteau ca și ei, baricadați îndărătul obloanelor. Însă numai cu condiția să fi avut timp să-și ia măsurile de prevedere. Lui Nat îi veni în minte imaginea fermierului Trigg surîzînd în mașină. Probabil că se alesese praful de concursul său de tir.

Copiii dormeau. Nevastă-sa şedea îmbrăcată pe saltea. Se uită la el cu ochi temători.

— Ce ai de gînd să faci? murmură ea.

Îi făcu semn să tacă. Pe furiş deschise încet uşa din dos şi-şi aruncă privirea afară.

Era o beznă absolută. Vîntul sufla dinspre mare mai puternic ca niciodată, în rafale continue şi îngheţate. Izbi cu piciorul în pavajul din faţa pragului. Era acoperit cu păsări. Pretutindeni zăceau păsări moarte, sub ferestre, lîngă ziduri. Acestea erau sinucigaşele, plonjorii cu gîtul frînt. Oriunde îşi îndrepta privirea, vedea păsări moarte. Nici urmă de păsări vii. Cele vii zburaseră spre marea în reflux. Probabil că pescăruşii călăreau pe valuri, aşa cum făcuseră şi dimineaţa.

Departe pe deal, acolo unde, acum două zile, se afla tractorul, ardea ceva: unul dintre avioanele doborîte. Focul, înteţit de vînt, aprinsese o moară.

Uitîndu-se la cadavrele păsărilor, îi veni ideea că, dacă le-ar îngrămădi unele peste altele pe marginea ferestrelor, ele vor constitui încă o pavăză împotriva unui viitor atac. Poate că nu era mare lucru, dar va fi totuşi o măsură de apărare în plus. Va trebui ca păsările vii să atace mai întîi cadavrele cu labele şi ciocul şi să le prăvălească ca să poată apoi să se caţăre pe bordura ferestrelor şi să asalteze ferestrele. În beznă se puse pe treabă. Era un lucru straniu, atingerea lor îi producea oroare. Corpurile erau calde încă şi însîngerate. Sîngele li se lipise de pene. Îi era greaţă, dar îşi vedea mai departe de treabă. Observă, nu fără spaimă, că toate geamurile erau sparte. Numai scîndurile rezistaseră şi împiedicaseră păsările să intre. Astupă geamurile sparte cu trupurile însîngerate ale păsărilor.

Cînd termină, intră în casă. Baricadă uşa de la bucătărie. Îşi scoase bandajele umede de sîngele păsărilor, şi nu al propriilor sale răni, şi-şi puse altele, curate.

Nevastă-sa îi pregăti o cacao, pe care o sorbi însetat. Era foarte obosit.

— Lasă, zise el, surîzînd, nu-ţi mai face griji. O să ne descurcăm.

Se culcă pe saltea şi închise ochii. Adormi pe dată. Avu vise agitate, străbătute ca de un fir de senzaţia că a uitat ceva: o treabă importantă pe care şi-o propusese şi pe care ar fi trebuit s-o facă negreşit; o măsură de prevedere la care se gîndise, dar fără s-o pună în aplicare şi pe care nu izbutea acum, în vis, s-o

definească. Ea se amesteca cu avionul în flăcări și cu moara de pe deal. Totuși continuă să doarmă și fu trezit de nevastă-sa, care-i scutura umărul.

— Au început iarăși, bohotea ea. De-acum o oră au început. Nu mai pot să le ascult singură. Și-n afară de asta simt un miros ciudat, un miros de ars.

Deodată își aminti : uitase să se ocupe de foc. Era aproape stins. Nat se sculă repede și aprinse lampa. Ciocănitul reîncepuse la ferestre și la uși, dar nu asta îl preocupa pentru moment, ci duhoarea de pene arse care invadase camera. Într-o clipită înțelese. Păsările coborau pe horn în vatra din bucătărie.

Luă lemne și hîrtie, pe care le așeză peste jăratic, pe urmă puse mîna pe bidonul de gaz.

— Dă-te la o parte, îi strigă nevesti-si, trebuie să riscăm.

Aruncă gazul peste foc. Flacăra se ridică, sforăind pe coș, și corpurile arse și înnegrite ale păsărilor căzură în vatră.

Copiii se deșteptară țipînd.

— Ce este ? întrebă Jill. Ce s-a-ntîmplat ?

Nat n-avea timp să răspundă. Scotea cadavrele din cămin și le arunca jos. Flăcările continuau să sforăie, dar era nevoit să ațîțe focul cu riscul de a incendia casa. Un pericol îl constituia coșul astupat de corpurile neînsuflețite ale păsărilor care luaseră foc. De-abia asculta atacurile date la ferestre și uși : n-au decît să bată din aripi, să-și zdrobească ciocurile, să-și piardă viața în asaltul dat împotriva casei. N-au să intre ! Slavă Domnului, avea o casă veche și solidă, cu ferestre mici și cu ziduri groase. Nu cum sînt casele noi, construite de municipalitate. Dumnezeu să-i ocrotească pe cei care locuiesc în cîmpie, în casele noi din cartierul-parc !

— Nu plîngeți, le strigă copiilor. Nu e nici un motiv de teamă. Nu plîngeți !

Continua să zvîrle cadavrele pîrjolite care cădeau în foc. „Asta o să le învețe minte — își spuse el. Curentul și flăcările... Sîntem în siguranță cîtă vreme coșul n-o să ia foc. Sînt bun de omorît. Toate astea sînt din vina mea. Trebuia să ațîț focul înainte de a mă culca. Știam că am ceva de făcut."

In mijlocul rîcîielilor care se auzeau la ferestre, răsună deodată bătaia cunoscută a ceasului din perete. Era ora 3. Mai mult de patru ceasuri de așteptare ! Nat nu cunoștea exact ora fluxului. După o apreciere rapidă, refluxul nu putea începe înainte de 7,30—7,40.

— Aprinde reşoul! îi spuse nevestii-si. Fă pentru noi nişte ceai şi cacao pentru copii. Nu putem sta aşa, degeaba, tăind frunze la cîini.

Era metoda cea mai bună. Să-i dea ei şi copiilor o ocupaţie. Să se mişte, să mănînce, să bea; era mai bine să fie activi.

Aşteptă lîngă vatră. Flăcările se domoleau. Dar în cămin nu mai cădeau corpuri carbonizate. Pipăi cu vătraiul cît de sus putu ajunge, dar nu găsi nimic. Hornul era gol. Îşi şterse năduşeala de pe frunte.

— Jill, spuse el, te rog mai adu-mi nişte lemne. O să facem un foc grozav.

Dar fetiţa nu voia să vină lîngă el. Se uita la grămada de păsări arse.

— Nu te sinchisi de ele, zise el, o să le duc în coridor de îndată ce-o să înteţesc focul.

Pericolul de incendiu trecuse. Şi n-are să se mai ivească nici dacă va ţine focul aprins zi şi noapte, fără întrerupere.

„Va trebui să mă duc după combustibil la fermă — îşi spuse el. Ce am nu-mi ajunge. Dar o să mă descurc eu. O să mă duc să caut tot ce ne trebuie în timpul refluxului şi cînd va începe fluxul voi fi înapoi. Totul este să ştii să te adaptezi."

Băură ceai şi cacao şi mîncară felii de pîine unse cu „Bovril". Nat observă că nu mai rămăsese decît jumătate de pîine.

Nu-i nimic, or s-o scoată ei la capăt.

— Tăceţi, spuse micul Johnny, întinzîndu-şi lingura spre ferestre, tăceţi odată, păsări nesuferite!

— Bravo! făcu Nat rîzînd, n-avem nevoie de păsările astea scîrboase, nu-i aşa? Ne-am săturat de ele.

Se apucară să aplaude lovitura surdă produsă de căderea sinucigaşelor.

— Încă una, tăticule, strigă Jill, s-a zis cu ea!

— S-a zis cu ea, afurisita! făcu Nat.

Era metoda cea mai bună, ţinea moralul ridicat. Dacă puteau să şi-l păstreze, să rămînă aşa pînă la 7, cînd se va transmite primul comunicat, n-ar fi prea rău.

— Dă-mi, te rog, o ţigară, îi spuse nevestii-si. Fumul o să alunge puţin duhoarea asta de pene arse.

— Nu mai sînt decît două în pachet, zise ea. Aveam intenţia să cumpăr azi dimineaţă.

— O să fumez una, spuse el, şi pe cealaltă o voi păstra pentru o zi ploioasă.

Nu mai era cazul să încerce să-i culce pe copii. Cîtă vreme ciocănitul și rîcîiturile vor continua la ferestre, nu putea fi vorba de somn. Nat rămase așezat pe patul cu plăpumile răvășite, cu un braț în jurul mijlocului nevestii-si — avîndu-l pe Johnny pe genunchi — și cu celălalt înconjurînd umerii fetiței.

— Trebuie să recunoaștem, zise el, că pramatiile astea au consecvență în idei. Ai fi putut crede c-or să obosească. Aș, ți-ai găsit! În ce mă privește, eu le admir.

Nu era ușor să-și păstreze această atitudine. Ciocăniturile continuau și un hîrîit nou îi zgîrie urechea, de parcă un cioc mai puternic le-ar fi sărit în ajutor. Nat se strădui să-și amintească denumirile păsărilor, se căzni să ghicească ce specie și-a asumat această sarcină specială. Nu era bocănitul ciocănitoarei-verzi; el ar fi fost mai ușor și mai iute. Ciocănitul pe care-l auzea acum era grav, și, dacă persista, lemnul se va sparge ca și geamul. Pe urmă se gîndi la ereți. Să fi luat oare ereții locul pescărușilor? Pe marginea ferestrelor erau acum șoricari, ce se slujeau de ciocuri și gheare în același timp? Ereți, șoricari, vinderei, șoimi de iarnă... Uitase păsările de pradă. Uitase puterea de menghină a păsărilor de pradă. Încă trei ceasuri de așteptare, de pîndă, în zgomotul lemnului scrijelat de gheare!

Nat privi în jur, căutînd cu ochii o mobilă pe care s-o sacrifice ca să întărească ușa. Ferestrele erau bine apărate de bufet. De ușă era mai puțin sigur. Urcă scara, dar cînd ajunse pe palier se opri ciulind urechea. Auzi un tropăit ușor pe podeaua din dormitorul copiilor: intraseră păsările... Își lipi urechea de ușă. Nu se înșelase. Percepu freamătul aripilor și zgomotul labelor micuțe explorînd podeaua. Odaia cealaltă nu fusese încă invadată. Intră și se apucă să scoată mobila, pe care o îngrămădi pe palier, pentru cazul în care ușa de la dormitorul copiilor ar fi cedat. Era o simplă măsură de prevedere. Poate că se va dovedi de prisos. N-ar fi slujit la nimic să lipească mobilele de ușă, căci aceasta se deschidea înăuntru. Singurul lucru folositor era să ridice o baricadă care să închidă accesul spre scară.

— Coboară, Nat. Ce faci acolo? strigă femeia.

— Îndată! țipă el. Tocmai am terminat de pus la punct ceva pe-aici.

Nu voia ca ea să vină sus; nu voia să audă aceste labe micuțe în odaia copiilor, aceste aripi bătînd la ușă.

La ora 5,30 își ceru micul dejun — costiță și pîine prăjită — numai pentru a alunga groaza care creștea în ochii ne-

vestii-si şi a-şi distra copiii agitaţi. Ea nu ştia că sînt păsări sus. Din fericire, dormitorul copiilor nu se afla deasupra bucătăriei. Dac-ar fi fost aşa, ea n-ar fi întîrziat să audă tropăitul pe scîndurile podelei şi prăvălirea stupidă, smintită a păsărilor sinucigaşe, temerarele, necugetatele care zburau prin cameră şi-şi zdrobeau craniul de pereţi. Îi cunoaştea de multă vreme pe aceşti pescăruşi-de-scrumbie. N-aveau pic de minte. Pescăruşii-cu-cap-negru erau altfel, ei ştiau ce fac. Şoimii şi ereţii la fel...

Nu-şi putea dezlipi privirile de pendulă, de acele care se învîrteau atît de încet pe cadran. Dacă presupunerile sale se dovedeau a fi false şi atacul nu va înceta odată cu refluxul, vor fi învinşi, era sigur. Nu vor putea rezista toată ziua fără aer, fără somn, fără foc, fără... Gîndurile i se precipitară. Le lipseau multe lucruri pentru a putea ţine piept unui asediu. N-aveau destule rezerve. Nu erau încă pregătiţi. Poate că, totuşi, te aflai în mai mare siguranţă în oraşe. Dac-ar izbuti să telefoneze la ferma verilor săi, care locuiau la cîteva ceasuri de mers cu trenul, în interiorul ţării, ar putea, poate, să închirieze un automobil. Acesta ar fi un mijloc mult mai rapid. Să închirieze un automobil între reflux şi flux...

Glasul nevestii-si, chemîndu-l, îi alungă brusc dorinţa disperată de somn.

— Ce este ? Ce s-a mai întîmplat ? strigă el.

— Radioul, răspunse ea. Caut într-una ! Este aproape 7...

— Nu te-atinge de buton, zise el, lăsîndu-se pentru prima dată pradă unui sentiment de nerăbdare. L-am potrivit pe postul naţional. De aici transmit comunicatele.

Aşteptară. Orologiul din bucătărie bătu ora 7. Nici un sunet. Nici semnalul de pauză, nici muzică. Aşteptară pînă la şi un sfert şi căutară un alt post. Acelaşi rezultat. Nu se transmitea nici un buletin de ştiri.

— Am auzit prost, spuse el. N-or să dea nimic înainte de 8.

Lăsară aparatul deschis. Nat se gîndi la baterii şi se întrebă în ce stadiu sînt. Nevastă-sa le schimba cînd se ducea în oraş. Dacă bateriile erau descărcate, ei nu vor auzi instrucţiunile.

— Se luminează, şopti nevastă-sa. Nu pot să văd afară, dar simt... Şi păsările nu mai ciocănesc aşa tare.

Avea dreptate. Loviturile şi rîcîitul îşi pierdeau tot mai mult din intensitate, ca şi foşnetele stîrnite de lupta pentru a cîştiga un loc pe prag sau pe marginea ferestrelor. Marea se retrăgea. La 8 nu se mai auzea nimic. Nimic în afară de vînt.

Copiii, toropiți, în sfîrșit, de liniște, adormiră. La ora 8,30, Nat închise radioul.

— Ce faci? O să pierdem știrile, îi spuse nevastă-sa.

— N-o să se transmită nici o știre, răspunse Nat. Nu trebuie să ne bizuim decît pe noi înșine.

Se duse la ușă și, încetișor, începu să dea jos baricadele. Deschise zăvoarele și, împingînd cu piciorul cadavrele păsărilor îngrămădite pe prag, inspiră aerul proaspăt. Avea înaintea lui șase ceasuri pe care le putea folosi și știa că trebuie să-și păstreze forțele pentru ce era mai important și nu să și le irosească. Hrană, lumînări, combustibil — acestea erau articolele indispensabile. Dacă izbutea să obțină îndeajuns, vor putea îndura încă o noapte.

Ieși în grădină și zări păsările vii. Pescărușii se întorseseră, ca și în ajun, pe mare să călărească valurile. Înainte de a porni din nou la atac, ei își refăceau forțele cu ajutorul hranei oferite de mare, iar spiritul agresiv le era alimentat de flux. Dar nu același lucru se întîmpla cu păsările de uscat. Ele așteptau, pîndeau. Nat le vedea pe gardurile vii, pe jos, cocoțate cu sutele pe copaci, mai departe pe ogoare, în rînduri fără șir, tăcute, nemișcate.

Se duse pînă la capătul grădinii. Păsările nu se mișcară. Continuau să-l spioneze.

„Trebuie să plec după provizii — își spuse Nat. Trebuie să mă duc la fermă să caut ceva de mîncare."

Se înapoie în casă. Controlă ferestrele și ușile. Se urcă la etaj și deschise ușa de la dormitorul copiilor. Era gol, exceptînd păsările moarte, presărate pe jos. Cele vii erau afară, în grădină, pe cîmpuri. Coborî.

— Mă duc la fermă, anunță el.

Nevastă-sa se agăță de el. Văzuse păsările vii prin ușa deschisă.

— Ia-ne cu tine, îl imploră ea, nu putem rămîne singuri aici. Mai bine murim decît să rămînem singuri aici.

Se gîndi o secundă, pe urmă consimți.

— Bine, veniți, zise el. Ia coșuri și cărucțul lui Johnny. Am putea să-l umplem.

Se înfofoliră împotriva mușcăturii vîntului, își puseră mănuși și fulare. Femeia îl așeză pe Johnny în căruț. Nat o luă de mînă pe Jill.

— Păsările, gemu ea. Sînt pretutindeni, au acoperit cîmpul.

— Nu ne vor face nimic, spuse el. Nu în miezul zilei.

Familia porni la drum peste cîmp. Păsările nu se mişcară. Aşteptau cu capetele întoarse spre vînt.

Ajungînd la drumul care ducea spre fermă, Nat se opri şi-i spuse nevestii-si să-l aştepte împreună cu copiii la adăpost, lîngă gardul viu.

— Dar vreau s-o văd pe doamna Trigg, se împotrivi ea. Sînt o grămadă de lucruri pe care le-aş putea împrumuta de la ei dacă au fost ieri în piaţă ; nu numai pîine, ci şi...

— Aşteptaţi aici ! repetă Nat. Mă întorc îndată.

Vacile se aflau afară şi se agitau de colo pînă colo prin ogradă ; văzu o gaură făcută în barieră de mieii care umblau prin grădina din faţa fermei. Din coş nu ieşea nici un fir de fum. Era îngrijorat. Nu voia ca nevastă-sa şi copiii să meargă pînă la fermă.

— N-are rost să discuţi, spuse Nat pe un ton sec. Faceţi cum v-am spus.

Ea împinse căruţul lîngă gard pentru a se adăposti, împreună cu copiii, împotriva vîntului.

Coborî spre fermă singur. Îşi croi drum prin cireada de vaci, care se foiau neliniştite, cu ugerele umflate. Văzu maşina lîngă gard ; n-o băgaseră în garaj. Ferestrele fermei erau ţăndări. În curte şi împrejurul casei zăceau nenumăraţi pescăruşi morţi. Păsările vii se cocoţaseră în mănunchiul de pomi din spatele fermei şi pe acoperişul clădirilor. Nu se mişcau. Îl urmăreau.

Cadavrul lui Jim, sau ce mai rămăsese din el, zăcea întins în curte... Cînd păsările îşi sfîrşiseră treaba, îl călcaseră în picioare vacile. Lîngă el era puşca. Uşa casei era închisă şi ferecată, dar, întrucît geamurile erau ţăndări, îi fu uşor să deschidă ferestrele şi să le escaladeze. Cadavrul lui Trigg se afla lîngă telefon. Pesemne că păsările îl atacaseră tocmai cînd voia să telefoneze la centrală. Receptorul atîrna la capătul firului, cu aparatul smuls din perete. Nici urmă de doamna Trigg. Probabil că se găsea sus. Oare mai avea rost să urce ? Înfiorat, Nat se gîndea ce va găsi.

„Slavă Domnului — îşi spuse el — că n-au fost copiii în casă."

Se sili să suie scara, dar la jumătatea treptelor se întoarse şi coborî. Zărise pulpele fermierei depăşind uşa deschisă a dormitorului. În spatele ei zăceau cadavre de pescăruşi-cu-cap-negru şi o umbrelă ruptă.

„Nu merită osteneala — se gîndi Nat. Nu mai e nimic de făcut. Nu mi-au mai rămas nici măcar cinci ceasuri. Triggii or să mă înțeleagă. Trebuie să iau ce găsesc."

Se întoarse la nevastă-sa și la copii.

„Mă duc să umplu rezervorul. O să pun în mașină cărbuni și gaz pentru lampa de gătit. Le ducem acasă și ne întoarcem după alte provizii".

— Și Triggii ? întrebă nevastă-sa.

— Trebuie să fi plecat la prieteni, răspunse el.

— Vrei să vin cu tine să te-ajut ?

— Nu, n-ai loc să te învîrți pe aici. Vacile și oile umblă peste tot. Așteaptă-mă, aduc mașina. O să puteți sta acolo.

Scoase, nu fără greutate, automobilul din curte și-l parcă pe drum. De aici nevastă-sa și copiii nu puteau zări trupul lui Jim.

— Rămîneți aici, spuse el. Nu te preocupa de căruciorul copilului, o să-l luăm mai tîrziu. Mă duc să încarc mașina.

Femeia nu-l părăsea din ochi. Nat se gîndi că pricepuse, altfel i-ar fi propus să-l ajute să caute pîine și articole de băcănie.

Făcură trei drumuri între casa lor și fermă pînă să se declare satisfăcut de ce aduseseră. Era uimit cînd se gîndea la multitudinea obiectelor indispensabile. Lucrul aproape cel mai important erau scîndurile pentru ferestre. Se apucă să le caute. Voia să înlocuiască toate scîndurile care acopereau geamurile casei sale. Lumînări, petrol, cuie, cutii de conserve ; lista nu avea sfîrșit. Pe deasupra se apucă să mulgă trei vaci. Celelalte — bietele de ele — or să mugească mai departe.

La ultima cursă opri mașina la stația de autobuz, coborî și intră în cabina telefonică. Așteptă cîteva minute apăsînd pe buton. Degeaba ! Linia era moartă. Se cățără pe taluz și inspectă împrejurimile, dar nu văzu nici un semn de viață ; pe cîmpii nimic altceva decît păsările la pîndă. Unele dormeau — le deslușea ciocurile înfundate în pene.

„Aș fi crezut c-o să le văd mai degrabă ciugulind pe jos — își zise el — decît stînd fără să facă nimic."

Pe urmă își aminti. Erau îmbuibate. Mîncaseră pe săturate toată noaptea. De aceea nu mișcau în dimineața asta...

Din coșurile caselor aflate în cartierul-parc nu ieșea nici o dîră de fum. Se gîndi la copiii care aseară fugeau peste cîmp.

„Trebuia să prevăd — își spuse el. Trebuia să-i aduc la mine."

Își ridică privirile spre cer și-l văzu cenușiu, fără pic de strălucire. Copacii goi, îndoiți de vîntul de răsărit erau sumbri. Frigul nu părea să stînjenească păsările care așteptau pe cîmpii.

„Iată clipa în care le-am putea veni de hac — se gîndi Nat — ; acum, cînd ele sînt o țintă imobilă. Și cred că acest lucru se întîmplă în toată țara. Pentru ce nu vin avioanele să le stropească cu gaze ? Ce naiba păzesc conducătorii noștri ? Ar trebui să știe, ar trebui să-și dea singuri seama...“

Se întoarse la mașină, se urcă la volan.

— Să treci în viteză prin fața barierei a doua, îi șopti nevastă-sa. Factorul zace acolo, lungit pe jos. Nu vreau să-l vadă Jill.

Acceleră. Micuța „Morris“ sălta pe pietrele șoselei. Copiii rîdeau cu hohote.

— Bum, hop ! Bum, hop ! răcnea micuțul Johnny.

Era ora 12,45 cînd au ajuns acasă. Mai aveau peste un ceas de răgaz.

— Încălzește ceva pentru tine și copii, supa asta, bunăoară, spuse Nat. Deocamdată eu n-am timp să mănînc. Trebuie să descarc toate aceste lucruri.

Cără proviziile în casă. O să le sorteze mai tîrziu. Aceasta le va umple timpul de-a lungul nesfîrșitelor ceasuri care vor veni. Trebuia mai întîi să controleze ușile și ferestrele.

Făcu un tur metodic al casei, cercetînd fiecare fereastră, fiecare ușă. Se cățără și pe acoperiș, fixînd scînduri pe toate hornurile, în afară de cel de la bucătărie. Frigul era atît de pătrunzător că de-abia putea să-l îndure, dar treaba trebuia făcută. Din cînd în cînd își ridica ochii spre cer, pîndind avioanele. Nu vedea nici un avion. În timp ce meșterea, blestema nepăsarea guvernului.

— Mereu aceeași poveste, bombănea el, ne lasă întotdeauna să ne descurcăm singuri. De sus pînă jos, numai incapabili. Nici un plan, nici o organizare, nici nu se sinchisesc de noi, cei de pe-aici. Asta e ! Populația din interior are prioritate. Cu siguranță că folosesc gazul numai acolo, la fel ca și toate avioanele. Noi n-avem decît să așteptăm, întîmplă-se orice.

După ce astupă coșul din camera lui, se opri și se uită la mare. Ceva se mișca : ceva cenușiu și alb printre valuri.

„Bătrîna și buna noastră marină — își zise el —, ea nu ne lasă baltă niciodată. Iată-le cum intră în golf.“

Aşteptă, ascuţindu-şi privirea, în ciuda lacrimilor pe care i le stîrnea vîntul. Se înşelase. Nu erau vapoare. Marina nu venise. Pescăruşii se ridicau din mare. Trupele, masate pe cîmpii, îşi luau zborul cu penele zburlite şi, aripă lîngă aripă, urcau spre cer.

Începea fluxul.

Nat coborî de pe scară şi intră în bucătărie. Ai săi prînzeau. Era 2 trecute. Zăvorî uşa, o baricadă şi aprinse lampa.

— E seară? întrebă micuţul Johnny.

Nevastă-sa deschise din nou radioul, dar nu se auzea nici un sunet.

— Am căutat peste tot, spuse ea, inclusiv posturile străine. Nu pot să prind nimic.

— Poate că şi ei sînt în impas, zise el, poate că în toată Europa se întîmplă asta.

Îl servi cu o farfurie din supa luată de la Trigg, îi tăie o felie groasă din pîinea luată de la Trigg şi-i puse deasupra o bucată din slănina lor.

Mîncară în linişte. O înghiţitură de slănină alunecă pe bărbia lui Johnny şi căzu pe masă.

— Stai drept, Johnny! strigă Jill. De ce nu te ştergi la gură?

Ciocănitul începu din nou la ferestre, la uşă. Foşnetul, învălmăşeala pentru locurile de pe pervaz. Pe prag, primele prăbuşiri ale pescăruşilor sinucigaşi.

— America nu face nimic? întrebă femeia. Totuşi sînt aliaţii noştri! Tu nu crezi că America va întreprinde ceva?

Nat nu răspunse. Scîndurile de pe ferestre şi de pe hornuri erau solide. Casa era plină de provizii, de combustibil, de tot ce ar fi avut nevoie în zilele imediat următoare. Cînd îşi va sfîrşi prînzul, va pune totul în ordine, cu meticulozitate, ca să-i stea la îndemînă. Nevastă-sa îl va putea ajuta, la fel şi copiii. O să-i istovească cu treaba pînă la ora 8,45, ora refluxului. Atunci îi va instala pe saltele ca să doarmă profund şi liniştit pînă la ceasurile 3 dimineaţa.

Avea un proiect nou privitor la ferestre: în faţa scîndurilor va pune sîrmă ghimpată. Adusese de la fermă un ghem întreg. Plictiseala era că va fi nevoit să facă aceasta în timpul nopţii, în răgazul de la ora 9 la 3 dimineaţa! Păcat că nu s-a gîndit mai devreme! În sfîrşit, nevastă-sa şi copiii să doarmă era lucrul cel mai important.

Acum, în fața ferestrelor se aflau păsările cele mai mici. Le recunoștea după ciocănitul ușor și după foșnetul aripilor. Ereții disprețuiau ferestrele. Ei își concentrau asaltul asupra ușii. Nat ascultă zgomotul de lemn despicat și se întrebă cîte milioane de ani de experiență erau acumulate în acești creieri micuți, îndărătul acestor ciocuri ascuțite, al acestor ochi străpungători, înzestrîndu-le astăzi cu instinctul de a distruge omenirea cu precizia dibace a mașinilor.

— O să fumez această ultimă țigară, îi spuse nevestii-si. Am fost un idiot ; este singurul lucru pe care-am uitat să-l aduc de la fermă.

Își aprinse țigara și deschise aparatul de radio, care rămînea mai departe mut. Zvîrli pachetul gol în flăcări și-l privi cum arde.

În românește de MARIA MAGDALENA FORTUNESCU

KARINTHY FRIGYES

UNGARIA

MOARTEA HIPNOTICĂ

La începutul lui februarie, în anul 19..., am fost detașat telegrafic la Melbourne, unde, în calitatea mea de conducător al Institutului bacteriologic de pe lîngă Universitatea din Philadelphia, trebuia să adun date și să întocmesc un raport despre o nouă și îngrozitoare molimă care își făcuse apariția în acest oraș și despre care pînă atunci circulaseră doar zvonuri îndoielnice. Descrierea acestei boli, mai bine zis a acelei noi modalități de deces — nu se înregistrase nici un singur caz de vindecare —, părea incredibilă.

Îmi amintesc cu precizie că în timpul călătoriei mele m-am gîndit de cîteva ori la Edmund Dale, un vechi coleg de școală. Ultima oară aflasem despre el doar că, după ce terminase teologia, fusese hirotonisit preot și ceruse să fie mutat la Melbourne. O dorință fugară îmi fulgerase prin minte: mă gîndeam că ar fi minunat să-l întîlnesc, măcar nu m-aș mai fi simțit atît de singur.

Primele zile petrecute în Melbourne într-o stare de agitație m-au făcut să dau complet uitării pe fostul meu coleg. De la hotel mă îndreptasem neîntîrziat spre Universitate, unde lucra profesorul X, căruia trebuia să-i predau scrisoarea mea de recomandare. El mi-a relatat apoi detaliile înspăimîntătoare ale molimei. Aceasta apăruse pe neașteptate, în urmă cu vreo lună și jumătate. Prima victimă — un comerciant — nu lăsase să se întrevadă nici un indiciu al pacostei care invada orașul: se prăbușise pe stradă, fără să fi fost suferind, și la autopsie (făcută de mîntuială) s-a constatat un banal atac de cord. Abia la cercetarea mai atentă a celui de-al patrulea sau al cincilea caz de deces neașteptat s-a stabilit că nu era vorba de niște cauze speciale individuale: în inimă și în creierul victimelor s-a constatat acea modificare comună, neștiută pînă atunci, care semăna — și acest lucru era cel mai surprinzător — cu modificările observate de medici doar la cadavrele celor electrocutați. De altfel, crisparea feței și încleștarea spasmodică a degetelor le dădeau aceeași imagine tipică, iar profesorul X mă informase că boala, molima fusese denumită popular „moarte hipnotică" sau „moarte electrică". Nimeni nu avea vreo idee care ar fi fost cauzele determinante: un singur lucru părea că se conturează cu oarecare certitudine, și anume că de astă dată nu era vorba de vreun fenomen de infecție contagioasă, întrucît nici bolnavul, nici cadavrele victimelor nu periclitau pe cei sănătoși, nici măcar indirect, ca purtători de microorganisme, iar la microscop se observaseră doar modifi-

cări fizice în țesuturi. În punctele cele mai diferite ale orașului, victimele — peste trei sute la număr, dintre care două sute doar în ultimele zile — erau cuprinse pe neașteptate de un rău necunoscut, cădeau, se zvîrcoleau și mureau.

Nu sînt scriitor și de aceea relatez așa sec, reporterícește ceea ce am văzut și am auzit ; nu mă încumet să prezint imaginea atmosferei de groază, a panicii obsedante de pe străzi, din piețe sau din acel oraș — cu o viață atît de trepidantă —, pe care, ca unul care cunoșteam cauza acestei panici, o observam tot mai frecvent pe fețele ori în privirea îngrijorată a oamenilor ; fiindcă, în ciuda nenorocirii care se abătuse asupra lui, orașul continua să-și trăiască viața. Pe scurt, pot spune doar că am avut posibilitatea să văd încă în prima săptămînă a sosirii mele cadavrul unui om secerat de „moartea hipnotică" și, din păcate, chiar moartea hipnotică personificată.

Tocmai mă îndreptam spre hotel, intenționînd să iau cu mine niște seruri (trebuie să mărturisesc că, în sinea mea, pe atunci mă preocupa încă ideea de a dovedi că „moartea hipnotică" e de natură pur infecțioasă, aidoma oricărei epidemii), apreciind, cu maliția și îngîmfarea specifice omului care lucrează în laboratoare, drept o fantasmagorie și o naivitate nedemne de un savant părerea cercurilor medicale de aici ; despre toate acestea aveam gata pregătite cîteva pagini dintr-un studiu destinat revistei „Bacteriological Weekly" ; după ce le-ar fi citit, acești domni s-ar fi dezumflat binișor.

Cele ce urmează s-au petrecut într-o stație, mai bine zis încă în vagonul de tramvai din care coborîsem. Coborîsem și făcusem cîțiva pași, cînd niște țipete înăbușite m-au oprit în loc. Un om zăcea lîngă scara vagonului ; probabil că atacul îl surprinsese tocmai cînd cobora din tramvai. Corpul i se zbătea în convulsii epileptice, iar fața lui grasă era îngrozitor de crispată. Lumea se adunase imediat, cîțiva se aplecaseră asupra omului și sînt sigur că și auzisem pe cineva rostind din prima clipă : „moartea hipnotică". Mă apropiasem în grabă de locul accidentului și m-am ciocnit pur și simplu de Edmund Dale, care încerca să se îndepărteze, s-o ia la goană spre bordură. L-am recunoscut.

— Dale ! îl strigasem.

Se oprise uimit și se uita țintă la mine. Era palid la față — paloarea putea să se datoreze scenei de mai înainte — și surprinzător de slăbit, de istovit.

— Intenționam să te caut, îi spusei, mă gîndeam să te vizitez. Știi ce ? Hai să luăm masa împreună. De fapt, lămurește-mă, ce s-a întîmplat aici ?

Dădu enervat din umeri, fără să răspundă, dar, cînd încercai să mă apropii de grupul de oameni, mă apucă de braț.

— Măi, lasă-l încolo, spuse el supărat, cu vocea răgușită, ce vezi la el ?

Voiam să-i explic că problema aceea mă interesa ca medic, dar el mă tot strîngea spasmodic de braț și mă tîra spre bordura trotuarului. Între timp, cu vocea înăbușită, pe un ton repezit, îmi spuse :

— O fi vreun filistin tîmpit, de unde să știu eu ? Mi s-a așezat în fața tocmai cînd voiam să cobor. Cred că m-a și îmbrîncit. Acum zace acolo.

— Cum, și tu erai în tramvaiul acesta ?

— Da. Scuză-mă că nu te-am observat.

— Nici eu.

Cîteva minute am mers unul lîngă altul, fără să scoatem un cuvînt. Nu știu de ce mă cam zăpăcisem : mă cuprinsese un sentiment straniu, ceva care mă îngheța.

— Totuși trebuia să-l vedem, rostii eu într-un tîrziu. Se pare că epidemia asta... căreia pe aici i se zice „moarte hipnotică"... Știi, tocmai pentru asta mă aflu aici, la Melbourne.

Se oprise, întorcîndu-se spre mine, și mă privise lung în ochi. Rămăsesem cu gura căscată, nu eram în stare să scot o vorbă. Mă cuprinsese o spaimă neștiută, în vîrful degetelor simțeam un fel de furnicătură, o zvîcnire ciudată, iar prin păr, pe creștet, parcă-mi trecuse un suflu nevăzut. Deși privirea lui era profundă și tristă totodată, îndurerată parcă și cordială în același timp.

— N-ai să-l vezi, nu-i așa ? spuse blînd, zîmbind mîhnit, n-ai să-l vezi pentru că te rog eu și pentru că tu nu vrei să mi te împotrivești.

Nu eram capabil să-i răspund, nervii îmi vibrau într-o încordare uimită, plină de spaimă.

Merse un timp cu capul plecat, apoi începu să vorbească obosit, cu o voce monotonă, de parcă și-ar fi vorbit sieși.

— De-acum e tot una... azi sau mîine... și așa plec de aici. ...Dacă nu te întîlneam pe tine... poate îi spuneam altuia... unui străin... Se opri. Marius, continuă tremurînd, te-am iubit întotdeauna... cel puțin așa știu, așa cred... Și totuși, te rog, pleacă de aici, fugi cît poți mai repede din orașul acesta...

— Și eu te-am iubit întotdeauna, reușisem să îngaim.

Era o discuție bizară discuția asta, acolo, în stradă. El mă privise din nou.

— Ești sigur de asta ?

Bîiguisem ceva în loc de răspuns. Mintea mi se încețoșase. Era cît pe-aci să leșin, nu-mi dădeam seama dacă stăteam acolo de cîteva ore sau dacă trecuseră doar cîteva minute. Cu o sforțare teribilă, ca aceea de care e nevoie ca să te smulgi din vis, îi spusesem pe un ton jalnic și îngrozit :

— Nu... nu... nu vreau să-mi spui...

Era însă prea tîrziu.

— Eu sînt „moartea hipnotică", mi-a mărturisit Edmund Dale. Marius, a urmat el, eu am crezut întotdeauna că-mi iubesc semenii ; aveam încredere în mine și în bunătatea mea atunci cînd m-am făcut preot și am venit aici, în Australia. Cînd s-a petrecut faptul acela cumplit, acolo, pe insulă, și cînd peste cîteva zile am înțeles că lucrurile nu stau chiar așa, că asta devenise de-acum o însușire de-a mea, așa cum o are cameleonul pe aceea de a-și schimba culoarea, peștele-torpilă de a-i ataca de la distanță pe peștii mai mici, i-am mulțumit lui Dumnezeu că mă blagoslovise pe mine cu această putere și nu pe un altul care să fi abuzat de ea. Ce știu eu **ce sînt** și **ce sîntem** noi toți, cei care ne credem buni și iubitori, pentru că ni-e groază de sînge și ni-e silă să vedem suferința ? Acolo, pe insulă, cînd frica de moarte a declanșat pentru prima dată această capacitate distrugătoare în mine, cînd agresorul care a atentat la viața mea s-a prăbușit scîncind, fără ca eu să-l fi atins măcar,

atunci mă puteam încă amăgi că totul se datorase instinctului de autoapărare și că sufletul meu se păstrase pur, că forța teribilă a creierului meu nu se conjugase cu nici o intenție criminală. Dar cînd comerciantul care o luase înaintea mea pe stradă s-a prăbușit după vreo sută de pași și a murit eu, cu părul măciucă de spaimă, am recunoscut pe fața lui crispată același spasm, aceeași convulsie; o bănuială grozavă m-a cuprins și mi s-au oprit pînă și bătăile inimii: mi-am amintit că atunci cînd trecuse pe lîngă mine îl invidiasem pentru paltonul său frumos și că-mi dorisem să am și eu unul la fel. Voința mea, pe care o crezusem stăpînită și dirijată de judecată și de chibzuință, voința mea, ascunsă în adîncurile întunecate, neștiute ale creierului — unde instinctul nostru sigur și imuabil lucrează liber și nestingherit —, îl condamnase la moarte pe acest nefericit pentru că avusese un palton mai frumos decît al meu, iar forța mea blestemată executase sentința. Nu mă întrerupe, nu-mi afla justificări, nu-mi vorbi; oare nu visezi și tu adeseori moartea cunoscuților, a rudelor, a mamei sau a fraților tăi ? Te trezești lac de sudoare, odată treaz îi compătimești și ai impresia că te bucuri că totul n-a fost decît un vis urît, deși în vis lucrase în tine voința eliberată, în vis le doriseși moartea și i-ai și ucis. Iar dacă te vei gîndi la întîmplările petrecute în ziua precedentă visului, îți vei da seama că în ziua aceea făptura pe care o uciseseși în vis te-a jignit cu ceva ori s-a uitat strîmb la tine, ori ți-a adresat un cuvînt mai tare, ori ai auzit despre el că are mai mulți bani decît tine. O, știu dintr-o teribilă experiență că, uneori, pentru un fleac care lezează sensibilitatea noastră sîntem în stare să dorim moartea oricui — moartea, chiar fără să fi fost atinși direct, fiindcă în adîncurile noastre sălășluiește o pasăre de pradă, care nimicește, care ucide mai mult decît ar fi în stare să devoreze. Fii atent la ce-ți spun, Marius ! Am ucis pînă acum trei sute de oameni, de a căror moarte — dacă n-ar fi intervenit această groaznică descoperire — n-aș fi știut niciodată că eu sînt vinovat, fiindcă le-am dorit-o. Cea mai mare parte dintre aceștia erau trecători care-mi erau indiferenți, necunoscuți pe care i-am întîlnit pentru o clipă și poate că nu mi-au plăcut mutrele lor, ori pur și simplu nu m-au privit prietenos. Dar printre ei s-au aflat și mulți prieteni apropiați și mulți alții despre care pînă atunci crezusem că-i iubesc ca pe mine însumi. Ți-l amintești pe cel de azi, care s-a prăbușit lîngă tramvai ? A vrut să-mi răpească mai puțin de o clipă din timpul meu, coborînd înaintea mea. L-am ucis deoarece — fie și numai pentru o clipă — mi s-a așezat în cale.

...Priveam buimăcit în jur. Îmi va rămîne mereu o enigmă de nedezlegat cum am ajuns în camera lui. Edmund Dale stătea sprijinit de un scrin, cu mîinile la spate și cu privirea ațintită înainte.

— Și am ucis-o chiar pe fata care mi-a fost dragă, pentru care oricînd mi-aș fi dat viața, fiindcă odată, pe stradă, s-a întors după un ofițer britanic.

Fără să știu cum, mă trezisem pe jos, cu mîinile tremurînde, scotocind involuntar prin buzunare. Scosesem din ele, ca prin vis, tot ce aveam la mine.

— Edmund Dale..., am bîlbîit, cu fruntea brobonată de o sudoare rece, ia-le... uite aici tot ce am... vrei ceasul meu ? Vrei banii ?... Ți-i dau...

El făcu o schimă dispreţuitoare şi ridică din umăr. Distrat, începuse să scotocească printre obiectele scoase din buzunarele mele şi ridică doar cîteva file de hîrtie, vrînd să le citească.

— Aha, spuse el, aruncîndu-le, un mic studiu... împotriva medicilor noştri... Dacă va apărea, le va strica niţel reputaţia... poate îi va ruina chiar... Ar fi, desigur, mai bine dacă ai avea curajul să-ţi înjunghii colegii pe faţă... dar, ce să-i faci, legile... Rîse urît. Nu-ţi fac nici un rău, dar numai pentru că te dispreţuiesc şi nu mă interesezi. Eşti un nenorocit, aşa cum sînt şi eu. În evul mediu, oamenii se omorau mai puţin între ei, fiindcă nobilul cavaler putea să-l ucidă într-o luptă deschisă pe îndrăzneţul trecător care cuteza să-i atingă mantia. Fiara din noi e azi ferecată printr-o sumedenie de legi ; dar puterea ei e mai mare şi-şi găseşte astfel mai multe căi lăturalnice.

Minute în şir se plimbă prin cameră cu mîinile la spate şi cu capul plecat. Mi-am amintit mai tîrziu că, în această vreme, înfricoşat, ghemuit la podea, îl urmărisem încordat, aidoma unui cotoi aruncat în cuşca lupului. El se opri.

— Nu-ţi fie teamă, Marius, du-te şi vezi-ţi de treburi în linişte ; şi poţi să anunţi că la Melbourne „moartea hipnotică" a încetat, poţi să scrii şi poţi să-ţi faci praf colegii cu cîteva cuvinte usturătoare, după obiceiul vostru. Eu n-am ce să mai caut printre voi. Slavă domnului, mi-am dat seama că forţa mea n-are nici un efect asupra animalelor, ea se revarsă doar asupra oamenilor. Specia umană va dispărea de pe faţa pămîntului pentru că i s-a denaturat instinctul, pentru că sufletul i-a putrezit. Ea va ajunge să se devoreze pe sine în nemăsurata-i lăcomie şi ură. Fiu al celei mai scîrboase specii de vieţuitoare de pe pămînt, eu, care sînt conştient de păcatele acestei specii, mă lepăd cu dezgust de numele şi de tradiţiile acestei familii decăzute şi voi merge să trăiesc în mijlocul fiarelor sincere şi nobile care se sfîrtecă într-o luptă deschisă şi unde cel care ucide îşi pune măcar pielea în joc, împlinindu-şi astfel destinul de ticăloşie şi moarte, pentru a vieţui printre blîndele flori şi tăcuţii copaci şi surdele ape... *

*

După două săptămîni m-am întors în America cu un raport din care rezulta că misterioasa maladie dispăruse fără urmă şi pe neaşteptate, după cum şi apăruse. Publicarea studiului meu stîrnise senzaţie. De atunci nu m-am mai gîndit la ce mi se întîmplase şi n-am povestit nimănui despre Edmund Dale, iar cînd mi-l aminteam îl alungam din amintire ca pe o vedenie urîtă. Am aflat acum cîteva zile că fusese găsit sfîşiat într-o pădure : lîngă el zăcea o fiară dintre acelea care sînt pe cale de dispariţie şi pe care le mai întîlneşti numai în grădinile zoologice ; se pare că pieriseră într-o încleştare teribilă : capul preotului fusese zdrobit de fălcile uriaşe ale bestiei, iar degetele lui desfigurate erau încleştate în grumazul fiarei atît de puternic încît cele două trupuri — al omului şi al fiarei — abia au putut fi despărţite.

În româneşte de COSTACHE ANTON şi EUGEN HADAI

* In straniul personaj pe care-l reprezintă Edmund Dale, Karinthy Frigyes îşi arată dezgustul faţă de ipocrizia şi cruzimea manifestate de forţele obscure ale umanităţii. Absolutizîndu-şi însă sentimentele, dezechilibratul Dale aruncă anatema asupra întregii umanităţi, ajungînd, fireşte, la concluzii, de fapt, scelerate **(n.r.)**.

DANIEL COCORU

GRANULE DE ÎNTUNERIC

În uriaşa cameră de spital sînt doar două paturi metalice aşezate de o parte şi de alta a uşii de lemn ; monştrii aceştia patrupezi sînt albi, dar în unele locuri vopseaua a sărit lăsînd să se vadă metalul negru, oxidat. Fiecare pat este acoperit cu cîte o pătură cafenie pe care se întretaie, formînd pătrate sau poate romburi, nişte linii roşii ce pornesc de undeva de sub cearşaful ce acoperă marginile păturilor. Patul din stînga uşii este ocupat de peste şapte luni de A. Kbilno ; el aşteaptă să poată pleca, sînt ultimele ore pe care le petrece în spital.

— *Vă rog să priviţi în stînga ! Desigur, aţi observat o pată roşie pe ocean — este vestita insulă coraliferă Morbipams, care împreună cu vecinele ei Tonga şi Toubouai vor fi şi ele vizibile peste cîteva clipe...*

— *Nemaipomenit ! Survolăm în aceste momente chiar mijlocul „triunghiului morţii" !*

— *Şi ce-i cu asta, Kbilno ?!*

— *Cum, nu ştii că în această groaznică zonă, delimitată de insulele Tonga, Toubouai şi Morbipams, dispar fără să lase nici o urmă, în fiecare săptămînă, circa 3,076 de avioane ? Se volatilizează pur şi simplu !*

— *Este normal, într-o regiune foarte circulată sînt şi multe accidente...*

— *Mă scuzaţi că intervin ! Domnul are dreptate, calculele efectuate de statisticieni arată că fenomenele din aşa-numitul „triunghi al morţii" se încadrează perfect în legile cunoscute.*

— *Bine, dar gîndiţi-vă că fără să...*

I se povestise că a fost adus aici plin de răni şi cu hainele aproape arse ; îl adunaseră nişte turişti de la marginea unei şosele mai mult mort decît viu. I-au înapoiat tot ce găsiseră

asupra sa : o batistă, un blocnotes, un pieptene, un creion și un portofel — gol ; cît despre acte, nici urmă de așa ceva.

— *Doamnelor și domnilor, avionul va ajunge peste o oră la Santiago de Chile !* Ce urmase acestei amintiri nu știa precis. Parcă a fost învăluit de întuneric și ceva asemănător unui lichid vîscos i se infiltra prin toți porii ; era ca și cum, îmbrăcat într-un costum de scafandru, ar fi fost cufundat într-o cadă cu ulei și totul se auzea confuz de încet, enervant. Și peste tot plutea o beznă ce-l înfiora. După care... se trezise în camera de spital, acoperit de pansamente și de tot felul de fire și tuburi care își aveau începutul, sau poate sfîrșitul, sub pat.

Cum adică „cît despre acte, nici urmă de așa ceva" ! Pașaportul și celelalte hîrtii din haină le puteam „pierde", dar servieta cu documente secrete ? A fost legată de mine cu o brățară specială. Se opri lîngă un felinar. Își privi mîna stîngă, la încheietură o cicatrice roșie-alburie stătea mărturie că acolo a fost cătușa de oțel. *Cine și mai ales cum reușiseră s-o desfacă ?*

Furat de gînduri, se îndepărtase destul de mult de spital. Privi nedumerit în jurul său. *În care parte este gara ?* Ar fi întrebat un trecător, dar strada era pustie. Va trebui să se descurce singur. Porni la întîmplare. Dădu colțul. Merse pe o stradă lungă și întunecoasă. O luă apoi la stînga și nimeri într-o piață puternic luminată de niște globuri suspendate. Avusese noroc, ajunsese într-o stație automată de electrobuze. Și aici — liniște, pustiu.

A găsit repede bucata de tablă vopsită în galben cu chenar albastru pe care erau trecute plecările. După indicațiile ceasului din stație mai avea doar cîteva minute de așteptare. Intră în clădirea stației ca să-și cumpere un bilet. Îl luă.

În neant o cupă de lumină se vărsă și-l potopi cu albastrul ei orbitor. Un huruit funebru urca din subsoluri zguduind clădirea. Lumina din becuri se zbătea spasmodic. Discurile calendarului automat păreau înțepenite și numai scrîșnetul pe care-l scoteau le trăda goana pe loc. De undeva undele tăcerii izbucniră învăluind totul. Din nou — liniște. Liniște. Amețit se smulse din liniște și alergă afară. La aer. Privi în urmă. Parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Calendarul automat funcționa normal. Era ora 21,12, ziua 11, luna iulie, anul 1991.

Se așeză pe banca metalică din față pe care-și lăsase pachețelul cu mîncare. Șuieratul sirenei ce vestea plecarea se rostogoli spre el. Sări în picioare și, luînd pachetul și ziarul

de alături, se îndreptă spre ghidajul nr. 0, de unde trebuia să plece electrobuzul. După ce se așeză comod într-un fotoliu și băgă cu un gest automat ziarul în buzunar, Kbilno, obosit de atîtea întîmplări, adormi.

Ajunse în orașul său spre dimineață. Orașul adormit, învăluit în ceață îi apăru tulbure, întocmai ca o imagine de cinema la care operatorul distrat a uitat să regleze claritatea. Străzile se încolăcesc împrejurul caselor udate de lacrimile nopții, ale morții poate. În vîrful unor stîlpi de fontă înflorată clipesc a somn globuri de sticlă albă ; ele marchează drumul spre grădina publică. Insomniile stau pitite în burlanele de tablă nichelată, de unde în zori se prăvălesc pe asfaltul cenușiu al străzii. Din cînd în cînd se pot vedea bulgări de lemn sticlos ce se rostogolesc afară din burlanele lucioase, pînă pe rigolă. Sub adierea razelor de soare se prefac în vise și se înalță, plutesc la întîmplare prin orașul obosit.

Își găsi strada ; el locuia la nr. 212 bis ; *a cincea casă de la librărie, cînd merg spre grădina publică. A, uite librăria.* Numerele începură să i se perinde prin fața ochilor : 218, 216, 214, 212, 210, 2... *Hei, dar unde-i 212 bis?* Se întoarse și privi : înainte de 212 era 214, iar după el 210 ; trei blocuri masive, bine înfipte în fundație. Se uită printre ele, nici urmă de 212 bis.

Uluit, o porni la întîmplare pe străzi. Un soare galben-verzui lumina anemic bocănitul pașilor săi prin orașul pustiu. Începu să creadă că totul a fost o nălucire. *Sigur că da, blocul era tot acolo, la locul lui. Eu nu l-am văzut.*

Se opri și vru să se întoarcă, dar rămase încremenit ; în fața lui se înălța semeț 212 bis. Se repezi în interiorul blocului de parcă i-ar fi fost frică să nu dispară din nou. Deși liftul funcționa, urcă în fugă scările de piatră roșie, împodobite din loc în loc cu flori albe. Balustrada scării era formată dintr-un șir de balauri de fier forjat, încolăciți, așezați frumos unul în spatele celuilalt. Triști, privesc înainte cu ochii lor albicioși de cretă pe omul care nu așteaptă la rînd și care urcă scările, tropăind. Neputincioși se lasă depășiți ; ei niciodată nu vor reuși să avanseze nici un centimetru.

După șase etaje se opri epuizat. Ajunsese. În fața sa era chiar ea, ușa apartamentului său. Se apropie de suprafața lăcuită în brun-închis și o mîngîie cu duioșie. Era acasă. Ușa îi răspunse la mîngîiere, deschizîndu-se ușor, ca o invitație. Trecu pragul, gîndindu-se că peste cîteva momente va...

O lovitură în cap îl făcu să leşine. Se trezi într-o cameră văruită în alb, legat fedeleş. În faţa lui, la un birou, un poliţist teribil de gras.

— Ai făcut ochi, puişorule ? zise poliţistul. Credeam că ne-ai părăsit pentru totdeauna. Şi, după o scurtă pauză, adăugă : Recunoşti că ai ucis-o ?! Îi arătă un cadavru ce se afla în dreapta, sprijinit de unul din pereţii laterali.

— Eu acum am ajuns aici...

— Gura ! Nu mă interesează cînd ai ajuns. Deci nu vrei să mărturiseşti. Degeaba încerci să negi, avem probe împotriva ta !

Şi îi arătă obiectele ce erau înşirate pe birou.

Îl lăsă pe grăsan să urle mai departe. *Deci şi ăsta ia parte la complotul îndreptat împotrivă-mi.* Îşi fixă privirea asupra obiectelor de pe biroul din faţă.

— Scrie, urlă poliţistul către o stenografă apărută ca din pămînt. A ajuns în acest oraş cu gîndul să se răzbune pe... *un pieptene, un portofel, o batistă, un creion, un blocnotes...* s-a întors deoarece uitase... *un pachețel cu mîncare şi un ziar...* cu care a săvîrşit oribila... *este din 11 iulie 1951...*, profitînd de neatenţia... *Bine, dar asta-i ziua cînd trebuia să ajung la Santiago de Chile...* cu o cruzime de nedescris a... *„o tragedie aeriană“...* a fugit de la locul unde... *„avionul ce zbura pe ruta Bagsville (Australia) — Santiago de Chile“...* şi-a pregătit cu multă atenţie... *„la bord pasagerii :... nr. 11 A. Kbilno“...* a fost capturat după o luptă... *„cercetările au fost sistate din cauza“...*

— Stai jos, unde te bagi ?! Semnează ! Haide odată ! Doar ţi-ai recunoscut vinovăţia !

În dubă era cald. Un miros înţepător de poliţist nespălat îi scormonea măruntaiele. Maşina huruia alergînd spre secţia de poliţie sau spre locul de execuţie. Şi dintr-o dată se simţi învăluit într-o beznă oribilă, prin care un lichid vîscos se infiltra, inhibîndu-i aproape toate simţurile. Se simţea ca şi cum ar fi fost îmbrăcat într-un costum de scafandru şi cufundat într-o cadă cu ulei, de unde totul se auzea confuz de încet, enervant. Şi totul se petrecea în acea beznă care-l înfiora prin mirosul ei de hoit.

DEZLEGAREA JOCULUI „ŞTIAŢI CĂ..."

1. INGHETATA — E ; 2. NORA — CREION ; 3. SPIRT — CACAO ; 4. TUTUN — VEST ; 5. DI — ARENA — T ; 6. I — S — NOE — CEP ; 7. ASCA — NORI — E ; 8. MOARA — FILON ; 9. ALUMINIU — PI ; 10. NANAS — TRIAT ; 11. TREN — CAIACE.

NOTĂ: Nu de mult, cu prilejul inventarierii Arhivei selenare a fost descoperit în depozitul WOW un ciudat manuscris, fără titlu și neînregistrat.

MANUSCRIS GĂSIT ÎN DEPOZITUL WOW

I.

Domnule,

Perspicacitatea dv. conjugată cu abilitatea OPERATORULUI meu au dat frumoase rezultate ; am reușit să sustragem *— nu fără greutăți — filele care vă interesează. Le vom expedia cu primul CURIER.*

Primiți, etc.
J.P.B.

II.

13 mai

O mașină automată pentru colectarea deșeurilor menajere — intreprinderea de salubritate a orașului oferă un mare premiu pentru modelul cel mai reușit ; mă tentează propunerea !

16 mai

Cred că formula cea mai potrivită e un biomecanism.

Pentru a nu fi stînjenit de aglomerația de pe străzi are nevoie de mare mobilitate : Va zbura !

2 iulie

Am terminat prototipul.

La partea inferioară, într-un sac *de plastic* negru, *sînt depozitate deșeurile, aglomerate în* cuburi.

3 iulie

Funcționează perfect.

S-ar putea să cîștig premiul oferit de municipalitate.

Peste o săptămînă, proba publică !

10 iulie

Victorie, am cîștigat !

Mi s-au comandat 12 bucăți de... M-am hotărît : numele lor va fi : PRINALDE.

28 iulie

S-a terminat ! A intervenit armata *și a cumpărat* totul. *Adaptate, PRINALDELE vor lupta în junglă împotriva partizanilor ; după capturare, aceștia vor fi presați și depozitați în formă de* cuburi *la un* centru de cercetări speciale.

30 august

Se aude că la centru, cuburile, *tratate în mod corespunzător, vor servi la fertilizarea regiunilor distruse de bombele chimice.*

1 septembrie

Opoziția mea = 0. Toți se uită urît la mine ; mi se reproșează că nu vreau ca acest război *îngrozitor să se termine mai repede.*

5 septembrie

Azi am fost arestat ; sînt acuzat de colaborare cu dușmanul. *Ce sfîrșit idiot!*

16 septembrie

Oroare ! Ieri spre seară, întregul lot experimental de PRINALDE adaptate a evadat.

Pe înserat, străzile sînt pline de oameni ieșiți la plimbare — în cîteva ore orășelul era aproape gol.

O fîlfîire, un foșnet, apoi nimic. Nu mai exiști ! Ce grozăvie !

. . . .

O zi

Cred că este ora prînzului. Tot ce mai era viu s-a înarmat și a plecat la vînătoare de PRINALDE.

S-a înserat. Nimeni nu s-a mai întors.

A treia zi ?

Orașul e pustiu.

Singurele ființe vii *sîntem noi, pușcăriașii.*

Liniște peste tot.

De două zile nu ni s-a mai adus de mîncare.

Peste tot e liniște.

Din cînd în cînd urlăm a disperare.

Liniște.

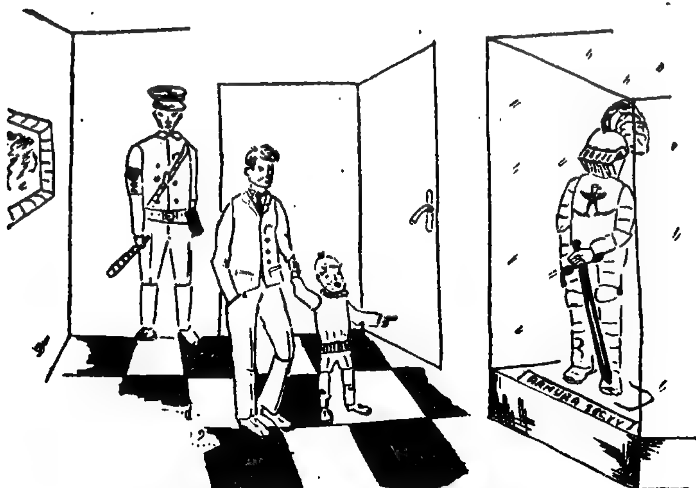
Afară, PRINALDELE se rotesc în cercuri moi, adulmecîndu-ne.

UMOR

— Dinozaur, nu-i... crocodil, nu-i... totuşi ce-i? Trist lucru să mori şi nici să nu ştii măcar de cine eşti înghiţit.

Desen de I. M. VINTILĂ

— Tăticule şi în Evul Mediu erau roboţi?

Desen de MIHU ANTIN

Universul ştiinţific într-o singură carte —

Almanahul „Ştiinţă şi tehnică" 1971

Breviar captivant al celor mai de seamă creaţii ale geniului uman, Almanahul „Ştiinţă şi tehnică" 1971 conturează orbita pe care vor gravita cuceririle tehnice-ştiinţifice ale deceniului VIII, deceniul speranţelor.

Tirajul fiind limitat, procuraţi-vă din timp Almanahul „Ştiinţă şi tehnică" 1971, care se găseşte de vînzare la toate centrele de difuzare a presei şi la debitele O.C.L.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

• DECEMBRIE 1970

PREȚUL 1 LEU | 41007